

k provádění svrchu cit. zákona, stanoví v čl. X., že stížnosti proti vyměření dávky lze podat u úřadu, který vydal výměr nebo rozhodnutí o dávce, a že, vyměří-li dávku ústřední úřad, možno podat proti dávce rozklad u vyměřovacího úřadu.

Z ustanovení těchto plyne, že opravný prostředek proti výměru magistrátu hlav. města Prahy dávku za úřední úkony předpisujícím není opravný prostředek vyloučen, a že tedy výměr ten podléhá přezkoumání v další cestě instanční. Opak nelze dovoditi z předpisu § 5 zákona č. 53/1925 Sb., podle něhož dávky stanovené pevnou sazbou se zpravidla písemně nevyměřují, úřad však je povinen vydati písemný výměr, žádá-li za to strana, neboť z uvedeného předpisu plyne pouze tolik, že je dáno do vůle strany, zda chce si vymoci o dávce písemný výměr, který arci pak podléhá dalšímu opravnému prostředku. Naprosto však nelze z předpisu toho dovozovati, že by strana neměla obrany proti písemnému výměru, jímž vyměřuje se dávka na základě nějaké pevné sazby. Poučil-li proto magistrát hlav. města Prahy v nař. rozhodnutí st-le, že proti výměru, jímž dávku na základě pevně stanovených sazeb předepsal, není dalšího odvolání, je toto jeho poučení právně mylné a tudíž vadné, neboť ve skutečnosti byl proti výměru tomu přípustný další opravný prostředek po rozumu § 7 svrchu cit. zákona č. 53/1925 Sb.

Ježto podle toho, co bylo řečeno, nebyl nař. rozhodnutím magistrátu vyčerpán pořad instanční, byla by vlastně stížnost do tohoto rozhodnutí nepřípustná podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Nss však nemohl pustiti se zřetele, že nař. rozhodnutí vůči straně presentuje se jako rozhodnutí konečné a že tato, domnívající se, že následkem nesprávného poučení o opravných prostředcích byla jí uzavřena cesta k odvolání na nadřízenou instanci, dovolává se přímo pomoci nss. Odmítnutím stížnosti jako nepřípustné utrpěla by však strana újmu, před kterou nss musí ji chrániti, neboť nesprávné poučení o opravném prostředku nesmí podle § 71 správ. řádu č. 8/1928 Sb. býti straně na újmu. Musil tedy nss nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. k tomu cíli, aby straně mohlo býti vydáno nové rozhodnutí, opatřené správným poučením o opravném prostředku.

Č. 13.043.

Známkové právo. — Řízení správní: * Min. obchodu není povinno, zkoumajíc formální náležitosti žaloby podle § 3 známkové novely, konati z úřední povinnosti šetření o tom, zda osoba žalobu tu podávající, resp. fysická osoba, podepsavší za žalující právnickou osobu plnou moc pro advokáta, v době podání této žaloby ještě existovala.

(Nález z 5. listopadu 1937 č. 15.111/37.)

Věc: Firma Bratři S., továrna na mýdlo v Brně, proti rozh. min. obchodu z 20. září 1934 a z 20. října 1934 o ochranných známkách a útratách známkového sporu.

Výrok: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Podle obsahu známkového archu, uloženého ve spisech a opatřeného razítkem obchodní a průmyslové komory v Bratislavě a podpisem přísežného registrátora, byla 26. září 1929 v 9 hod. u jmenované komory zapsána pod č. 2113 pro firmu »Em. E. nástupce, Bratislava« slovní známka »Savolino« pro mýdlo všeho druhu. Podnik, pro který byla známka ta zapsána, je ve známkovém archu uveden: »obchod s mýdlem Bratislava«. Pro firmu Bratří S. v Brně byla podle spisů zapsána u obchodní a živnostenské komory v Brně pod č. 5632 slovní známka »Savolion« pro lučebniny všeho druhu, obzvláště pro mýdlo, mýdlový prášek, kosmetické přípravky a kosmetické zboží.

Žalobou de pres. 18. července 1934 domáhala se firma Em. E. nástupce, Em. E. výmazu známky č. 6532 Brno z důvodu zaměnitelné podobnosti s její známkou č. 2113 Bratislava. Žalobě byla připojena plná moc pro Dra Richarda F., advokáta v Bratislavě, jenž žalobu podal, opatřená razítkem »Em. E. Nachfg.« a podpisem »Em. E.«.

Žaloba ta byla výměrem min. obchodu z 1. srpna 1934 doručena 6. srpna 1934 firmě Bratří S. s vyzváním, aby do 30 dnů podala proti ní případné námitky. Podle spisů námitky podány nebyly, načež min. obchodu nař. rozhodnutím z 20. září 1934 žalobě vyhovělo, prohlásilo zápis známky č. 5632 Brno právně neúčinným, nařídilo její výmaz a uznalo firmu Bratří S. povinnou k náhradě útrat sporu. V odůvodnění jest uvedeno v podstatě, že obě známky jsou zapsány pro stejný druh zboží, že známce č. 2113 Bratislava přísluší priorita před známkou č. 5632 Brno a že tato známka je po stránce zrakové i sluchové známce č. 2113 Bratislava podle § 3 známk. novely z r. 1895 zaměnitelně podobná.

Na podkladě podání de pres. 18. října 1934, učiněného v zastoupení firmy Em. E. nástupce Drem Richardem F., určilo pak min. obchodu dalším nař. rozhodnutím z 20. října 1934 útraty sporu částkou 498 Kč 80 h.

Proti oběma těmto rozhodnutím podala firma Bratří S. stížnost, ve které namítá, že ani firma Emanuel E. Nachf. v Bratislavě, jejímž jménem byla shora uvedená žaloba podána, ani fysická osoba Em. E., jež jako zástupce této firmy podepsala plnou moc, opravňující Dra Richarda F. k podání této žaloby, v době podání této žaloby neexistovaly, že žal. min. bylo povinno tyto okolnosti z moci úřední zjistiti a — neučinilo-li tak — dopustilo se podstatné vady řízení, která činí celé řízení zmatečným, což stěžující si firma jest oprávněna namítati ve stížnosti podané k tomuto soudu přes to, že nedostatky ty, o nichž zvěděla až po vydání obou nař. rozhodnutí, během řízení správního nevytkla.

Formulace těchto námitek stížnosti zřejmě svědčí tomu, že tu st-lka sama vychází z právního názoru — jistě správného — že by ve stížnosti podané k tomuto soudu bylo již vzhledem k ustanovení § 5 zákona o ss č. 36/1876 ř. z. zásadně nepřipustno uplatňovati námitky, jež v instančním postupu administrativním nebyly vyřízeny — t. j. námitky takové, jež během řízení správního vzneseny nebyly, ač se tak státi mohlo — a že z této zásady je připuštěna výjimka jen ve prospěch námitek takových, jež vytýkají absolutní zmatečnost nař. rozhodnutí.

Ježto st-lka nepopírá, že ji během řízení správního byla žal. úřadem poskytnuta příležitost, aby se k podané žalobě vyjádřila, a ježto tedy jistě měla již v tomto stadiu také možnost vytýkati, že žal. min. opominulo podanou žalobu s hledisek shora vytčených přezkoumati, závisí důvodnost obrany st-lčiny na zodpovědění otázky, zda existuje nějaký předpis, jenž pod sankcí zmatečnosti ukládá správním úřadům vůbec neb aspoň min. obchodu při rozhodování o žalobách na výmaz ochranné známky, aby ve všech případech z moci úřední zkoumaly, zda osoby — ať fyzické či právnické — jež se na ně obrátily písemným podáním, na jehož základě tyto úřady mají zahájit řízení nebo vydati rozhodnutí, fakticky, resp. právně existují, a stejně, zda fyzická osoba, která takovéto podání podepsala jménem osoby právnické, fakticky existuje a je k zastupování této právnické osoby legitimována. St-lka se žádného takového předpisu nedovolává a soud také neshledal, že by se povinnost takto vymezená z platného právního řádu dala dovoliti.

Pokud jde o úřady správní vůbec, mohly by přijíti v úvahu pouze předpisy vlád. nař. č. 8/1928 Sb., jež sice podle úkolu vytčeného jemu v čl. 10 org. zákona č. 125/1927 Sb. i podle svého vlastního znění upravuje pouze řízení ve věcech náležejících do působnosti úřadů politických a nemá tedy přímou platnost pro řízení ve věcech jiných, přece však vzhledem k tomu, že pro řízení před úřady politickými kompilovalo veškeré t. zv. všeobecné zásady řízení správního, skýtá dosti spolehlivý obraz o tom, co na poli těchto všeobecných zásad až do té doby platilo. Podle § 19 tohoto nař. mohou býti podání k těmto úřadům učiněna písemně, ba i telegraficky a má z nich býti zřejmo, kdo je činí, případně kdo vystupuje jako zástupce nebo zmocněnec. Písemná podání musí býti podatelem nebo zmocněncem vykázaným plnou mocí podepsána. Podle § 17 mohou se strany dáti zastupovati zmocněnci, kteří se mají vykázati písemnou neb ústní plnou mocí. Nikde tu není stanoveno, že v případech, kde je podání učiněno písemně, jest úřad za všech okolností povinen zkoumati, zda podepsaný podatel nebo zmocněnec skutečně existuje. Nic takového nelze dovoditi ani z ustanovení § 14 odst. 2, neboť příkaz, že úřad má zkoumati legitimaci strany z úřední moci, má zde jen ten význam, že úřad má si vyřešiti otázku, zda osoba, která se na něj obrací, má v řízení postavení procesní strany. Předpis § 17 odst. 2, že úřad má zkoumati plnou moc z moci úřední, může se pak u písemných plných mocí vztahovati jen na jejich stránku formální. Naproti tomu je z ustanovení § 14 odst. 2 a § 17 odst. 2 patrné, že úřad je povinen způsobilost k právům a k právním jednáním, jakož i obsah oprávnění zastupovati, přezkoumávati a tedy nespokojiti se s podpisem podání, resp. plné moci jen tenkrát, vzejdou-li o tom pochybnosti. Je tedy zřejmo, že vlád. nař. č. 8/1928 Sb. ani úřadům politickým neukládá povinnost, aby z moci úřední za všech okolností písemná podání u nich učiněná přezkoumávaly v tom rozsahu, jak se toho st-lka domáhá, tím méně lze ovšem z něho vyčísti, že by jim povinnost takovou ukládalo pod sankcí zmatečnosti. I kdyby tedy cit. vlád. nař. platilo také pro řízení o žalobách na neplatnost zápisu ochranných známek — kteroužto otázku soud v daném případě neřešil —, nedalo by se z něho pro stanovisko stížnosti nic vytěžiti, a nelze v něm zejména nalézti oporu ani

pro názor, že by pro správní úřady vůbec povinnost takto vymezená vyplývala z t. zv. všeobecných zásad řízení správního.

Že ostatně není v zásadě ani možno na úřadech žádati, aby u každého písemného podání — pokud snad nepochází od stran jim osobně známých — z moci úřední zkoumaly, zda podatelé na nich podepsaní fakticky existují, resp. jsou-li to osoby právnické, zda existují po právu, podává se již z toho, že by požadavek takový ukládal úřadům i stranám taková břemena a znamenal by takové protahování všech úředních jednání, jaké z důvodů praktické potřeby připustiti nelze.

Ani ve speciálních předpisech o řízení ve věcech ochranných známek nelze nalézt ustanovení, z něhož by se v případě podání žaloby o výmaz známky podle § 3 znám. novely z r. 1895 — o jakou v daném případě šlo — dala ve směru shora naznačeném ministerstvu ukládati povinnost jdoucí dále, než zkoumati, zda známka, o níž se žaloba opírá, je skutečně v rejstříku dosud zapsána, způsobem odpovídajícím § 14 znám. zákona, a je-li podle této žaloby žalobcem subjekt, jenž je ve známkovém rejstříku uveden jako chránitel, t. j. majitel podniku, pro který byla známka zapsána.

Že v daném případě podání žaloby, jež zavdala podnět k vydání obou nař. rozhodnutí, resp. podání žádosti de pres. 18. října 1934 o úpravu prisouzených útrat bylo bývalo provázáno takovými okolnostmi, z nichž by bylo žal. min. musilo pojmouti pochybnosti ve směrech st-lkou dnes vytýkaných, stížnost sama nenamítá a soud také neshledal. Nelze proto důvodně tvrditi, že min. bylo povinno z úřední moci v těchto směrech prováděti nějaké šetření. Pak ale již proto nelze mluvit ani o vadnosti řízení, tím méně však o nějaké zmatečnosti, kterou by st-lka byla oprávněna uplatňovati teprve ve stížnosti podané k tomuto soudu, a musil proto soud její stížnost zamítnouti, aniž ovšem měl možnost zkoumati, zda st-lka by mohla nové okolnosti, o nichž podle svého tvrzení zvěděla teprve po vydání obou nař. rozhodnutí, uplatňovati v cestě obnovy řízení před žal. úřadem.

Č. 13.044.

Policejní věci. — Zdravotnictví: Základem trestního řízení a odsouzení za přestupek zák. čl. XLVII:1908 může být jen posudek odborné komise pro zkoumání vína, zřízené podle tohoto zákona.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 1582/35-5.)

V ě c: Jindřich G. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 7. prosince 1934 o přestupku falšování vína.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního ředitelství v Košicích jako policejního trestního soudu I. stolice ze 7. listopadu 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem § 17, příp. § 38 bodu 3 zák. čl. XLVII:1908, jehož se dopustil tím, že měl na skladě a uvedl do obchodu vína, která neodpovídají svému označení; potrestán byl na základě § 38 s použitím